

కాలమ్ దాటని కబుర్లు

బలభద్రపాత్రుని రచన

నెల నెలకీ కొన్ని కులాసా కులాసా కబుర్లు

భలే భలే మంచిరోజులులే!

మొన్నకరోజు ఫేస్ బుక్ లో కిరణ్ ప్రభాకరు ఓ పోస్ట్ పెట్టారు. తన తండ్రిగారు తనని కాలేజీలో చేర్పించినప్పటి ఎకౌంట్ పుస్తకం. అప్పుడు ముప్పైరూపాయలు, యాభైరూపాయలూ హాస్టల్ ఫీజ్ అంటే ఎంత తమాషాగా వుందో మాకు. మా పిల్లలకి నేను బి.ఏకి మూడోదండు ఫీజ్ కట్టాను అంటే అలాగే ఉంటుంది.

"మీ కాలంలో కలర్ ఫోటోలుండేవా? సినిమా టికెట్స్ బుక్ చేసుకోడం ఉండేదా?" అని నేనేదో ఇక్ష్వాకులకాలానికి చెందినట్లు మాట్లాడుతుంటారు ఇప్పటికే.

నా పెళ్ళయినప్పుడు మూడుగదులున్న మొదటి అద్దె ఇంటికి 175రూపాయలు అద్దె ఇచ్చేవాళ్ళం, కరెంట్ తో కలిపి. అలా కలిపి ఇస్తామని మా ఫ్రెండ్ ఉమ బేరం ఆడింది. నీళ్ళకేం లేదు. ఎందుకంటే పెరట్లో బావి ఉండేది. తోడుకోడమే. కొన్ని ఇళ్ళల్లో హిండ్ బోరింగ్ కొట్టుకున్నాం. కొన్ని ఇళ్ళల్లో ఎదురుగుండా వున్న మోట బావి వాడు మోటర్ వేస్తే వెళ్ళి బిందెలతో తెచ్చి డ్రమ్ములు నింపుకునేవాళ్ళం.

మొదటగా చేరిన ఇల్లు అప్పలస్వామిగారిది. అప్పటికి నాకింకా పెళ్ళికాలేదు. ముందే నేనూ ఉమా వెళ్ళి ఇల్లు చూసుకున్నాం. "ఎడ్వాన్స్ ఏమీ వద్దమ్మా మొన్నే మా అమ్మాయి పెళ్ళి చేసి పంపించాం. నువ్వు మా అమ్మాయివే అనుకుంటాను" అన్నారాయన. ఆయన భార్య నరసమ్మగారు మాత్రం "మీ కులమేమిటి?" అని ఆవిడ నన్ను అడిగారు. "మేము బ్రాహ్మణం" అని చెప్పగానే "వద్దమ్మా అయితే మేము...." అన్నారు. అప్పటికే పెరడూ, బావీ, కొబ్బరి చెట్లూ చూసిన నేను "నాకు మీరూ మీ ఇల్లూ చాలా నచ్చింది. ఇక్కడే ఉంటాను" అనేసరికి సరేనన్నారు.

ఇంక సరుకుల లిస్ట్ రాయడంలో అప్పటికే పెళ్ళయి, అదే ఏరియాలో అద్దెకుంటున్న సత్యప్రియ సహాయపడింది. బియ్యం కిరోసిన్ తో కలిపి సరుకులన్నీ 200రూపాయలకి వచ్చేవి. నేను వారానికి పదిరూపాయల చొప్పున సినిమాకోసం దాచేదాన్ని.

మా ఇంటి వెనుకే కొత్తగా 'రామచంద్ర' టాకీస్ కట్టారు. అక్కడే 'శివ' చూసాను. 'మై నే ప్యార్ కియా' కూడా అందులోనే చూసాను. అసలు ఆ రోజులు ఎంతబావుండేవో, అంటు తోముకుంటూ, నీళ్ళు తోడుకుంటూ, కాలేజీకి వెళ్ళొస్తూ, ఆదివారాలు బావి దగ్గర కూర్చుని చాకిరేవు పెట్టుకుని, పక్కింటావిడతో చూసిన కొత్త సినిమా గురించి మాట్లాడుకుంటూ, సినిమా పాటల పుస్తకాలు కొనుక్కుని పాడుకుంటూ... "రమణీ అప్పుడు నువ్వు సినిమా రచయిత్రివి అవుతాననుకున్నావా?" అని అడిగితే, సమాధానం "నో!".

ఆంధ్రభూమిలో పనిచేసే ఆవిడ తన భార్య అని ఈయన కొలిగ్ తీసుకొస్తే, నేనూ మా ప్రియా, ప్రసాద్ 'రూటర్ ధమాల్' అయిపోయి ఆవిడని ఆరాధనా దృక్పథంతో చూసాం. వంట చేస్తూ, పిల్లాడికి పాలిస్తూ కూడా ఓ చేత్తో 'జాబిలి మీద సంతకమో' 'అష్టావక్రో' చదువుతూ ఉండేవాళ్ళం.

నేనూ ప్రియా ఓ కొబ్బరికాయ కొనుక్కుని, కొట్టి, చెరో చిప్పా తీసుకుని పచ్చడి చేసుకునేవాళ్ళం. లేదా ఓ వారం వాళ్ళింట్లో, మరోవారం మా ఇంట్లో ఇడ్లీ వేసుకునే వాళ్ళం. అది పప్పుపులుసు బాగా పెట్టేది. నేను ఏ స్వీట్ చేసినా ప్రసాది కిష్టంగా ఉండేది. చాలా పొందికగా సంసారం చేసుకునే వాళ్ళం. పనిమనిషికి నెలకి పదినుండి ఇరవై రూపాయలు వుండేది. ఒక్కోసారి ఆదా చెయ్యడానికి మానిపించేసేవాళ్ళం.

ఇంత పొందిగ్గా సంసారం చేస్తున్నా, ఒక పెద్దావిడ వచ్చి "మొత్తం దోసకాయ పప్పులో వేస్తావా? ఓ చెంప పచ్చడి చేసి, రెండో చెంప పప్పులో వెయ్యాలి - అందుకే అంటారు చిన్న సంసారం చితుకుల మంటనీ" అనేది.

నేనూ ఉమా మాత్రం 'సినిమా' కి హోటల్ కి వెళ్ళకపోతే ఆ వారం మాకు జ్వరం వచ్చేది. రూపాయన్నర పెట్టి రిక్షాలో సినిమాకి వెళ్ళేవాళ్ళం. చెరి ఐదూ టికెట్ లేదా పది, తరువాతరువాత ఆ బాల్కనీ ఖరీదు 40 రూపాయలు అయిందనుకుంటు.

ఆనంద్ భవన్ హోటల్ లో మమ్మల్ని చూడగానే మసాలా దోశ తెచ్చేసేవాడు. నురగలు కక్కుతూ కాఫీ. మహా అయితే ఏ పదకొండురూపాయలో అయ్యేది.

ఇంక మిగతా వాటిల్లో పొదుపు. డాక్టర్ రవీంద్రయితే ఐదే తీసుకుంటాడనీ, ఇంకో డాక్టర్ పది తీసుకుంటాడనీ, ఆయన్ని ఎవాయిడ్ చేసేవాళ్ళం. అసలు అంత పెద్ద డాక్టర్ అవసరం పడేదికాదు.

'వాంతులా? వాము వేసుకో. విరోచనాలా? మెంతులూ పెరుగుతాగు, జ్వరమా? లంఖణం పరమోషధం" ఇలా అమ్మమ్మ చెప్పిన వే పాటించేదాన్ని.

వాకిట్లోకి ముగ్గు రిక్షానిండా పోసుకుని వచ్చేవాడా! నూకలిచ్చే వాళ్ళం పావుసేరుతో, దాంతో నాలుగుపావులు ముగ్గుపోసేవాడు. అతనితో బేరం, అయిదుపాయ్యమని. అలాగే పావలా, అర్ధరూపాయి పావుకిలో వుండేవి కూరలు, పావలాకి ఐదు పాలకూర కట్టలు వచ్చేవి. అయినా పచ్చిమిరపకాయలో, కొత్తిమీర కొసరు వేయించుకునే వాళ్ళం. చాలాకాలం, మా చిన్నప్పుడు ముందు మేము కచ్చిక బూడిద, చింతపండు, గండ్ర ఇసుకతో తోముకునేవాళ్ళం. ఇత్తడి బిందెలూ, మరచెంబులూ తళతళలాడేవి. నా పెళ్ళయ్యాకే 'విమ్' వాడడం మొదలయింది

ఎంచక్కా కుంకుడు కాయలన్నీ కొట్టుకుని, డబ్బాకి ఎత్తుకుని తలంటుకునే వాళ్ళం. ఈ షాంపూలు భూతాల్లా మా జీవితాల్లో కొచ్చి, జడలు లాగేసుకుని గుర్రపు తోకలొచ్చాయి.

నేను చాలాకాలం స్ట్రా మీద వంట చేసాను. పవిత్రా స్ట్రా మీద కుక్కర్ కూడా విజిల్ త్వరగా వచ్చేది.

ఆనంద్ బాగ్ లో నేనున్న అప్పలస్వామిగారింటి ముందు వరసలో ఓ పిచ్చావిడ ఉండేది. ఆవిడ ఒకప్పుడు సంగీతం టీచరట. తర్వాత పిచ్చెక్కి పోయింది. "ఏ ఇంటి తలుపైనా తీసి ఉంటే వచ్చేస్తుంది. ఏం మాట్లాడదమ్మా. కానీ బొట్టు పెట్టేదాకా వెళ్ళదు" అని మొదట్లోనే ఇంటావిడ చెప్పింది.

ఓ రోజు నేను ఈయన ఆఫీస్ కి వెళ్ళాక తలుపేపసుకోలేదు. కూనిరాగాలు తీసుకుంటూ సింక్ లో గిన్నెలు తోముకుంటున్నాను. వెనుకగా ఎవరో నిలబడ్డట్టు అనిపించి వెనక్కి తిరిగితే నన్ను ఆనుకుని ఈ పిచ్చావిడ. నా గుండె ఆగిపోయినంత పనైంది. ఏం చెయ్యాలో ఓ నిమిషం తట్టలేదు. తీవ్రంగా నాకేసే చూస్తోంది. అప్పుడు ఇంటావిడని కేకేడ్డాం అన్నా నోరు పెగలలేదు. కానీ ఇంతలో దేవుడి దగ్గర కుంకుమభరిణి కనిపించింది. గభాల్న ఆవిడ మీదనుండే అందుకుని, వణికి చేత్తో మూత తీసి బొట్టు పెట్టేసా. అంతే మరుక్షణం వెనక్కి

తిరిగి వెళ్ళిపోయింది. ఆ రోజు శుక్రవారం. నిండు ముత్తైదువ, మహాలక్ష్మి వచ్చినట్టుగా అనుకున్నాను. కానీ రెండు నిమిషాలు మాత్రం గుండె ఆగినంత పన్నెంది.

ఇంటి ఆయన రంగస్థల నటుడు, మంచి స్వరంతో పద్యాలు పాడేవారు వాళ్ళబ్యాండ్ ఆయన జాంబవంతుడనేవారు. వాడి పేరు బాబ్బీ. టైలర్ ఎప్పుడూ వాడికి ఒక చెయ్యి పాడుగు, ఒక చెయ్యి పాట్టీ కుడ్డాడు. ఎందుకంటే వాడు ఒకరగా భుజాలు పెట్టి నిలబడ్డాడు. ఆది తీసుకునేటప్పుడు అనేవాడాయన. వాడంటే వాళ్ళమ్మకి అపరిమితపు గారాబం.

ఆవిడ తమ్ముడు సన్యాసిరావుకి, చెల్లెలు కూతురు రమణనిచ్చి పెళ్ళిచేసి ఇల్లుగలావిడ దగ్గర పెట్టుకుంది. రమణకి ఇద్దరు పిల్లలు. శ్రీకాకుళం వాళ్ళు. "వీళ్ళకి తల తీయించడానికి సింహాచలం వెళ్తున్నాం" అనేది.

"అదేంటి తల అంటావ్ జుట్టు అనాలి" అనేదాన్ని. అలాగే కుక్కపిల్లని 'బేపి' అనీ, దువ్వెనని 'పన్ని' అనీ అనేవారు.

పెరట్లో పెద్ద రుబ్బురోలుండేది. నేను అక్కడ కూర్చుని కంది పచ్చడి, కొబ్బరి పచ్చడి రుబ్బుకుని, అంటికి ఇంత ఇచ్చేదాన్ని "రోజూ పచ్చడి చేస్తావు ఎంత ఓపిక తల్లీ అమ్మతంలా ఉంటాయి రోటి పచ్చళ్ళు" అనేవారు అంకుల్.

పక్కవీధిలోనే వున్నా, ప్రియ ఇంట్లో మేమూ, మా ఇంట్లో వాళ్ళు నైట్ స్టేలు చేసేవాళ్ళం. పేకాడుకునేవాళ్ళం. నేనూ ప్రసాద్ ఓ టాపిక్ అనుకుని దానిమీద కథ రాసుకునేవాళ్ళం. ఇంటావిడ మిషన్ కుట్టేది. నా జాకెట్లన్నీ కుట్టిపెట్టేది. నాకు బాబ్బీ లైబ్రెరీ నుండి పుస్తకాలు తెచ్చి పెట్టేవాడు.

పెళ్ళయి వెళ్ళిన వారానికే ఓ రోజు రాత్రి వెళ్ళిళ్ళు పెడ్డా ఏడుపు మొదలు పెట్టా, ఈయన కంగారుపడిపోయారు. "ఏమైంది? ఇంటివాళ్ళు వింటే నేను కొట్టాను అనుకుంటారు ఎందుకో చెప్పు" అన్నారు. "అమ్మ గుర్తొస్తోంది" అన్నాను.

ఆయన తేలికపడి "ప్రాద్దుటే పంపిస్తాలే. పడుకో" అన్నారు.

మరునాడు నేను కాలేజీ డుమ్మాకొట్టి, 16 వ నెంబర్ ఎక్కి సికింద్రాబాద్ స్టేషన్ కెళ్ళి, అక్కడి నుండి 1వ నెంబర్ ఎక్కి ఆర్.టి.సీ క్రాస్ రోడ్స్ దిగి, రూపాయన్నర ఇచ్చి రిక్షా కట్టించుకుని, మా పదకొండో నెంబర్ ఇంటికి వెళ్ళితే, తాళం.

అమ్మ ఆఫీసు దగ్గరే కాబట్టి ఆఫీస్ కి వెళ్ళాను. "మీ అమ్మ శలవు పెట్టింద"న్నారు. నేను ఏడుపు ఆపుకోలేకపోతున్నాను. వాళ్ళ కొలీగ్ కొత్తకాపురం ఏం కష్టం వచ్చిందో నాకు అని కంగారుపడిపోయింది.

ఇంతకీ అమ్మ నన్ను చూడాలనిపించి, రాత్రంతా ఏడ్చి, ప్రాద్దుటే రెండు బస్సులు మారి అటు వచ్చిందిట. నేను ఇంటికొచ్చేసరికి బస్సులు మారి, ఇంటావిడ " మీ అమ్మ ఇప్పుడే వెళ్ళిందమ్మా, మీరు బ్రాహ్మణులుగా మా ఇంట్లో అన్నం పెడ్డాం అంటే తినలేదు" అంది.

"ఎంతోపయింది?" అంటే "పావుగంట" అందావిడ, నేను ఆగకుండా పరిగెత్తాను. అప్పుడే అమ్మ బస్సు ఎక్కబోతోంది. "అమ్మా" అని అరుచుకుంటూ పరిగెత్తా. ఎవరో చూసి అమ్మకి చెపితే, వెనక్కి తిరిగి చూసింది. పరిగెత్తుకెళ్ళి కౌగలించుకుని ఏడుస్తూ ఉండిపోయా.

అమ్మకూడా ఏడ్చింది. ఫోన్లు లేనప్పటిదా అవస్థ. కానీ సెల్ ఫోన్లు వచ్చినప్పుడు మా నాన్న కూడా అలాగే నన్ను మోసం చేసారు. ఆయన నాకీష్టం అని ఉసిరి ఆవకాయ తీసుకుని రెండు బస్సులు మారి వస్తే, నేను లేను. తాళం వేసుందిట. నా దగ్గర సెల్ ఫోన్ వుంది. ఎక్కడనుండైనా ఫోన్ చెయ్యచ్చు. కానీ ఆయన ఎదురింట్లో సీసా ఇచ్చేసి వెళ్ళిపోయారు.

ఇంటికి రాగానే వాళ్ళు ఆ విషయం చెపితే ఉసూరు అన్నాను. బస్ స్టాప్ కి పరిగెత్తిచూసాను. నాన్నలేరు. ఆదివారం వెళ్ళి చూద్దాం అనుకున్నాను. కానీ నాన్న లేరు.. పోయారు. ఇది నేను పూడ్చుకోలేని వెలితి. చాలా బాధ కలిగించే విషయం. ఇప్పటికీ ఆ రోజు వెనక్కి తిప్పాలనిపిస్తూ ఉంటుంది. నేను బస్ స్టాప్ దగ్గరకి పరిగెడ్తున్న కల నన్ను వెంటాడ్తూ ఉంటుంది.

మేం అంతా స్కూళ్ళలో ఐదురూపాయిలూ, ఏడురూపాయిలూ ఫీజులు కట్టాం. మా అన్నయ్యలు స్కూలర్ షిప్పులతో అదీ కట్టలేదు. పనిమనిషికి ఐదురూపాయిలు ఇవ్వడంకూడా నాకు తెలుసు. పదిపైసలు బస్ టికెట్, స్టేషన్ కి ఆర్.టి.సీ క్రాస్ రోడ్స్ నుండి.

అప్పట్లో రైలుకి రిజర్వేషన్ చేయించుకోకుండా మమ్మల్ని పాసింజర్లో ఎక్కించి తీసుకెళ్ళేవారు. అది మాత్రం నేను క్షమించలేని విషయం. ప్రతి వేసవిలో నాగ్ పూర్ పెద్దమ్మ వాళ్ళింటికి వెళ్ళేవాళ్ళం. నేను కాస్త పెద్దయ్యాక అమ్మ రిజర్వేషన్ చేయించి దక్షిణ్లో ఎక్కించేది.

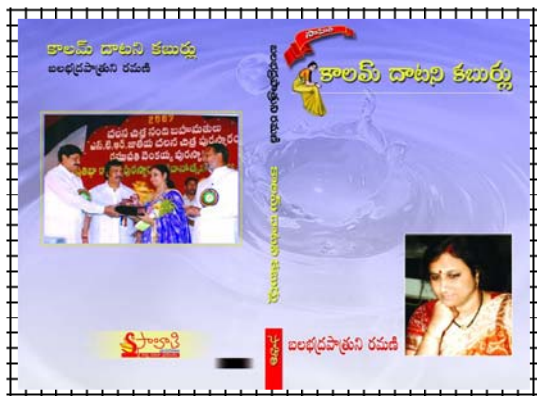
ఓసారి ఇంటర్నెట్ యెట్ తర్వాత మా కజిన్ ఇంటికి మద్రాసు వెళ్తానంటే, అమ్మ నన్ను ఒంటరిగా రైలు ఎక్కించేసింది. ఆ రైలు ప్రయాణంలో 'నారోనా' అనే అబ్బాయి పరిచయం అయ్యాడు. అప్పటికే నా పెళ్ళి ప్రభాకర్తో కుదిరి ఉంది. ఇద్దరం ఇంగ్లీష్ నావెల్స్, హిందీ సినిమాల గురించీ మాట్లాడుకుంటుంటే ఆ అబ్బాయి సడన్ గా "I think I am in love with you" అనేసాడు. అప్పుడు నాకు పద్దెనిమిదేళ్ళు "I am engaged" అన్నాను.

"ఓ సారీ" అని ఇంక మాట్లాడలేదు. పుస్తకంలో తల దూర్చాడు. దిగే ముందు "I hate Telugu people. Why are you getting married at this young age?" అన్నాడు.

నేను ప్రభుకి ఉత్తరంలో రాస్తే "పోనీలే నీకో అనుభవం దక్కింది రైల్లో" అన్నాడు. ఆనాటినుండి ఈనాటివరకూ గొప్పగా చెప్పడం కాదుకానీ మా ఆయనలో అసూయా, కుళ్ళూ నేను చూడలేదు. ఎవరైనా నన్ను మెచ్చుకుంటే చాలా ఆనందిస్తారు.

అప్పుడు మిరపకాయ బజ్జీలు కొనుక్కుని తింటూ ట్యాంక్ బండ్ మీద నడిచిన సాయంత్రాలే ఇప్పుడు లాస్ వెగాస్ లో కాసిలో స్పెండ్ చేసిన సాయంత్రాల కన్నా థిల్లింగ్ గా ఉండేవి. స్కూటర్ కూడా కొనుక్కుంటాం అనుకోలేదు. సిటీ బస్సుల్లో తిరిగేవాళ్ళం. ఇప్పుడు ఎవరి కారు వాళ్ళది. అప్పుడు తిన్న ఇడ్లీ సాంబార్ వాసన ఇంకా నా అరచేతులకి అంటి ఉండేమో అన్నంత సుమధుర జ్ఞాపకాలు. ఇప్పుడు ఫైవ్ స్టార్ లో తిన్నా ఆ ఎపిటెట్ లేదు. మా చిక్కడిపల్లిలో స్వరాజ్ హోటల్ మేడమీద మా చుట్టాలు ఆంజనేయులుగారూ, అమ్మాజీ ఇంటికి వెళ్తుంటే, కింద కిచెన్ లో గంగాళంలో మరుగుతున్న సాంబారూ, తెర్లుతున్న ముక్కలూ, చాపల మీద తరిగి కుప్పలు పోస్తున్న క్యాబేజీ, బెండా, దొండా ముక్కలూ కనిపించేవి. కిందకి చెంబో, గిన్నో పంపించి రెండు రూపాయలు పంపిస్తే ఏ వంకాయ కూరో, సాంబారో, బీటూట్ పచ్చడో పంపేవారని మా అక్క చెప్పేది.

రోడ్డుమీద ఎండాకాలం తాగిన నిమ్మకాయ సోడాలూ, ఇంటి ముందుకి అమ్మొచ్చిన కుళ్ళీలూ స్కూలు దగ్గర పెట్టిన 'బర్ఫీ'లూ ఐస్ క్రీమ్ లూ, తాటి ముంజెలూ, ఎండాకాలానికి వన్నె తెచ్చే మావిడి పండ్లూ, మల్లెపూలూ, కొత్తకుండలో నీరూ, వట్టివేళ్ళ తడికలూ, చల్లదనానికి వేసిన తాటాకు పందిళ్ళూ, ఇళ్ళ ముందు మరవం మళ్ళూ, సాయంత్రం నీళ్ళు జల్లి సానుపు చేసి వేసే తెల్లని ముగ్గులూ, కర్పూరాలూ, సీతాఫలాలూ, వాకిళ్ళలో మంచాలూ తెల్లని జుబ్బాలతో చిన్నపిల్లలూ, వేణుగోపాలుని కోవెలలో గంటల మోతలూ సాయంత్రపు ప్రసాదాలూ ఇంటిముందు అల్లిబిల్లిగా అల్లుకున్న జాజిమల్లి మదిలోయల్లో ఊయలలూగే కీట్లూ పెళ్లి ఎక్కడికి పోయాయి? కాలం పరిగెత్తిపోయిందా? మనం తప్పిపోయి ఈ తెలిని ప్రదేశంలో మారుపడ్డామా? ఆ గతం ఎందుకంత మధురంగా ఉంది?

Post your comments

